

Нема нужда от много и громки думи да се обрисова характера на тоя бжлгарски син. „На неразбрания не давам косто видя, че не е за него; изпитвам човека в работата и така го пуцам за по-нататжк“. Така говори истинския народен деец.

Анекдоти. — За Левски се разказват много анекдоти. Ала ние ги изоставяме, като такива, които не могат да се проверят. Привеждаме само две случки, които идат да охарактеризуват още по-добре апостола.

Левски в бржснарницата. — Един пжт в София полицията се научила, че апостола е в града. Веднага от конака, който бил на местото, дето е днешния дворец, се дали всички распоредби: стракарите изкокнунали и забжрзали да обиколят ханища, магазини, бржснарници. Команди потеглили да тжршуват на всякжде. Левски пжтувал като тжрговец за вжлна и не подозирал, че полицията е подушила прибиванието му в града. Затова той ходел свободно, без да се крие от някого.

Народния поет Ив. Вазов е описал тая случка художествено. Ето извод от разказа: „Един турски старши стражар надникнал в Илчовото кафене, при което имало бржснарница и кржчма. Един еджр и дебел бжлгарин стоял на мендеря и пушил с наргеле. Той бил учителя в София — Христо Ковачев — комитетски човек. Пред огледалото стоял насапунен човек, когото бржснел млад момжк. Той бил Левски.